

Život

Život je zahrada, snídaně v trávě,
komár, co na záda, sedá ti právě,
prstýnek nevěstě, deštivé ráno,
holka, co za dvě stě řekne ti áno.

Louka hned po ránu s démanty rosy,
vstupenka z ekránu, co se teď nosí,
vůně všech jabloní, sladký med včel,
mrak, který zacloní, vše, co jsi chtěl.

Chce se ti brečet, klít nebo zpívat,
pokorně klečet a učit se dívat,
jak noc den provází k věčnosti času,
pomoci z nesnází lidskému hlasu.

To všechno vychutnej plnými doušky,
vůbec se nelekej poslední zkoušky,
až stáří se ohlásí, ubyde sil,
tvé srdce prohlásí a přece jsem žil.

Podzim

Přišel podzim, listí padá,
splín spad i na moje záda,
než udělám tučet kroků,
bude tady konec roku.

To tam je teď slunce vlahé,
větrem tančí vločky nahé,
déšť si zpívá baladu
a mně kazí náladu.

Všude je jen bláto, louže,
po ránu to trochu klouže,
pro klouzačku nemám vlohu,
určitě si zlomím nohu.

Šálek kávy

Vypít si šálek kávy,
kouzelná čtyři slova,
podzimní vítr v dáli,
vrací mi stále znova.

Před sebou kouřící šálek
a Tvoje modré oči,
z předvěstí bájných dálek
až se mi hlava točí.

Jenom tak mlčet spolu,
nad šálkem dobré kávy,
u toho známého stolu,

co tam stál mezi námi.

Závidět Tvému šálku,
polibky něžných úst,
tušit nesmírnou dálku,
kde může kávovník růst.

Slyšet Tvůj zvonivý smích,
co kávu mi tenkrát sladil,
nebyl to přece hřích,
že po duši tak pěkně hladil.

Vypít si šálek kávy,
vzpomínka přišla zvat,
než odletí s větrem v dáli,
s ženou, co měl jsem rád.

Růže

Růže je branou k lidské duši,
já nechci před branami stát,
vždyť ženám přece růže sluší
a jejich srdce umí rozehřát.

Kdy daroval jsem svoji první růži,
už je to dávno, nač se ptát,
vím, jen, že měla bílou kůži,
a bylo léto, byl jsem mlád.

Pak plynul čas a přišly další růže,
já chci jim z duše díky vzdát,
kdo dneska spočítat je může,
však jejich vůni měl jsem rád.

Tu poslední já dal jsem teprv včera,
přesto tu dneska stojím sám,
opojnou vůni v sobě měla,
trn její ve mém srdci mám.

Sytá

Ty sytá jsi a úsměv ve tvářích,
tak jista sama sebou,
že povědět Ti byl by hřích,
dnes Tvoje oči zebou.

Ty sytá jsi a láska hladoví,
a ze rtů Tvých chce pít,
proč oči očím nepoví,
že pro Tebe chci žít.

Proč Tvoje oči slepé jsou,
ač krásy světa vidí,
snad kousek něhy přinesou,
mně, poslednímu z lidí.

Když ráno svítá, vzhází den,
a noc nás ještě šidí,
já mívám lásko krásný sen,
mé oči růži vidí.

Růže se ke mně nakloní
a šeptá lásko moje,
má vůni stovek jabloní
a oči jsou to Tvoje.

Když jitro budí nový den,
já vidím jasnou zář,
to měsíc poslal něžný sen
a s ním i Tvoji tvář.

Já chci Ti o něm vyprávět,
však slova jsou tak málo,
když pověděl bych tisíc vět,
tak nevíš, co se zdálo.

Však když Tě lehce políbím,
a neřeknu už nic,
vše srdce řekne, já to vím,
Ty budeš vědět víc.

Až postříbří Ti vlasy čas
a čelo zbrázdí vráska,
snad vzpomeneš si jednou zas,
"vždyť kolem mne šla láska".

Bělásek

Včera jsem potkal v lukách udýchaného běláška,
nebyl jen bílý, sto barev hrálo v něm,
já stál jen chvíli a myslel, že to sen
si sedl na mou nastavenou dlaň.

Proč líbal jsem ho, hloupá otázka,
měl oči, ústa plná světla
a ta mě asi trochu spletla,
však zkuste líbat běláška.

Byl horký, něžný, líbat znal,
však když jsem se ho tiše ptal,
proč chvěje se, tak mlčel jen.
Já dobře vím, nebyl to sen.

On obával se, snad strach i měl,
abych já hlupák nemyslel,
že jenom pro mě slunce svítí,
že vůně, lásku, luční kvítí,
na louce pro mě natrhal.
Já myslel si to, proč bych lhal.
Pak s jítrem přišel nový den,
a já už věděl, byl to sen.

Nač váhat?

Já vím, co je láska,
Ty znáš, co je med,
zbývá nám otázka,
zda potom nebo hned.

Ty ukážeš mi cestu,
já poučím se rád,
sundám jenom vestu,
a můžeme si hrát.

Tvoje horké dlaně,
mi pak napoví,
co našeptám na ně,
se nikdo nedoví.

Srdce Tvé tak bije
a dva vrcholy,
teď je má dlaň skryje,
že to nebolí?

Lásko, proč ty hraješ,
s námi divnou hru,
konečně, už taješ,
ať neobjímám kru.

Chci se v Tobě vyznat,
ústa, nohy, bok,
to Ti musím přiznat,
že jsem z Tebe cvok.

Nedá se to popsat,
jak zachutnal mi med,
s Tebou budu mlsat,
vždycky a to hned.

Kdybych

Kdybych byl malíř, namaloval bych Tě barvami duhy,
aby vedle Tebe všechny Mona Lisy světa vypadaly
jak jen ubohé nálepky z krabičky zápalek.

Kdybych byl spisovatel, popsal bych Tvoji duši.
Bylo by v ní vše, zrození i zánik vesmíru, takže
psát cokoliv dál by ztratilo smysl.

Kdybych vládl parfémy, zhmotnil bych Tvoji vůni
a vypustil ji do světa, aby bylo stále jaro.

Kdybych byl básník, opěvoval bych Tvoje tělo,
aby se všechny ženy zahanbeně zahalily do černých závojų.

Kdybych byl hříšník, šel bych do pekla hledat čerta,
kterého máš v sobě.

Kdybych byl snílek, zbytek života bych se díval

do Tvých čarovných očí.

Kdybych

Ale protože jsem, jen to co jsem,
uložím Tě do svého srdce a budu čekat,
zda se na mě podíváš.

Nemoc

Až večer Ti políbí tváře
a znavena půjdeš už spát,
snad poví Ti polární záře,
že mám Tě bláznivě rád.

Jak mi tu zoufale scházíš,
bez Tebe prázdný je svět,
doufám, že řádně se léčíš,
ať brzy jsi doma zas zpět.

Bez Tebe nechutná oběd,
pustý a prázdný je stůl,
s hořkostí poznávám opět,
bez Tebe je mě jen půl.

Má vzpomínka požádá Měsíc,
on za mě Tě políbí jen,
a snažit bude se nejvíc,
ať zdá se Ti kouzelný sen.

Proč ozvěna všechna má slova
jen dutě vrací mi zpět,
tak vzpomínám znova a znova,
kde je Tvůj vodopád vět.

Mimika Tvých milých očí,
lyrika vyprávění,
myšlenka v hlavě se točí,
vzpomínka nebo snění?

Dlaně mé marně jen hladí,
polštářů vrcholky hor,
cítím jak samota vadí,
i já jsem kontaktní tvor.

Kouzlo

Oblaka těhotná deštěm,
protrhl srpek Luny,
kouzlo se zjeví jen těm,
kteří se dívat umí.

Ostatní jenom moknou,

že padá štěstí neví,
děti ty jenom mrknou
a kouzlo se jim zjeví.

Chtěl bych jako to děcko,
vidět to kouzlo zas,
i kdybych věnoval všecko,
zastavit nejde čas.

Život

Bůh nám dal vodu a ďábel chlast,
nebesa víru a peklo slast.
Někdo má rozum, jiný zas cit,
nemůžeš má milá všechno to mít.

Někdo má duši černou jak noc,
rozboří všechno, láká ho moc.
Jeden je bílý, další zas žlutý,
život je má milá krásný i krutý.

Sytě a opojně voní květ růže,
zrovna tak miluju parfém tvé kůže.
Někdy jsou úsměvy jindy zas stresy,
život nás má milá těší i děsí.

Život je ruleta, nahoru dolů,
údolí veselí, údolí bolu.
Období bídy a plného stolu,
hlavně když má milá, budeme spolu.

Milostná

Byla jsem trendy a taky cool,
co jeto platný,
když ten můj je vůl.

Sukni nad kolena a pořádný štekle,

von běhá za jinou,
ať se smaží v pekle.

Krev se ve mně vaří, já bych toho hajzla,
co neudržel hormon,
ráda něčím majzla.

Dneska už jsem v klidu a chutná mi tráva,
ať se zase snaží,
ta blondřatá kráva.

Já si přijdu na svý, zejtra u rozvodu,
nebude pít víno,
ale zase vodu.

Z mého nitra

Žlučníku, žlučníku,
teď ti spílám lumpů,
ale když mě popadneš
můžu ztrhat žumpu.

Kdybych neměl žaludek,
kde by byly vředy,
těžko bych pak prohekal
úterky a středy.

Ach ty moje slinivko,
proč ty tolik sliníš,
myslíš, že mi pomůže,
že se tolik činiš?

Včera jsem se lekl,
když doktor mi řekl,
že ty noční vidiny,
mám z disfunkce sleziny.

Za malý úplatek
nebo z dlouhé chvíle,
mohl by se rýpat,
v mé uskřínuté kýle.

Propil jsem majetek,
propil jsem ceniny,
teď už mi zbývají,
jen moje ledviny.

Cítil jsem se zdraví samo,
jako šuhaj z Tater,
než mi doktor řekl kámo,
máš tvrdnutí jater.

Zahodil jsem sirky
a nekouřím více,
už mi totiž zbyla
jenom levá plíce.

Zaplatil jsem tělo,
ňadro i bradavku,
zdarma jsem dostal,
jenom tu kapavku.

Nakonec si nechávám,
tebe střevo tlusté,
až ty totiž promluvíš,
bude to tu husté.

Náhlá příhoda

Tady kop a támhle buch,
však na břicho je náhle pruh,
oko jenom zírání,
že do břicha je díra.

A tou dírou vpravo vlevo,
usmívá se tvoje střevo,
nemocnice bílá,
ano je to kýla.

Rajský plyn a klubko nití,
laskavé ruce a trocha šití,
hodně se motáš a je ti k blití,
žádné jídlo, jen samé pití.

V břicho jsou větry, vyjdou řítí,
každý den převaz a trocha mytí,
a k tomu rady, zapomeň rytí,
nakonec úsměv a zas je to k žití!

Demokracie

Cinkali jsme klíči, cítím to jako dnes,
každý viděl Havaj a taky mercedes.
Na tu horu práce však kdekdo nedohlíd,
a když někdo ano, tak byl škarohlíd.

Sousedovi lásku, pomoc pro radost
uplynuly roky, závidí mu kost.
chtěli jsme ctít pravdu, právo, morálku,
vše se rozeběhlo, jak pár korálků.

Nežli hodíš kámen,
začni u sebe,
jinak je s ní ámen,
půjde do nebe.
A o tomhle taky je,
tahle demokracie.

Někdo získal hotel, jiný fabriku,
tobě jen ty děti zbyly na triku.
Co jim asi vštípíš, přece poctivost,
toho ostatního je všude kolem dost.

Když ony budou jiné, tak je naděje,
že se tahle země zase zaskvěje.
Potom bude jedno, kdo půjde pro aplaus,
může to být Zeman nebo zase Klaus.

Nežli hodíš kámen,
začni u sebe,
jinak je s ní ámen,
půjde do nebe.
A o tomhle taky je,
tahle demokracie.

Střední třída

Byl jsem už nahoře, byl jsem už dole,
houmlesák pod mostem říkal mi vole.
Dvakrát jsem vystřídal blahobyt bídou,
teď přišla pohroma, jsem *střední třídou*.

Proč *střední třída*, proč se tak bojí?
Proč každá vláda na ni se hojí?
Proč každý ministr, když dojde groš,
jenom těm potřebným vystele koš?

Zaplatím vzdělání, zaplatím chleba,
zaplatím dálnice, vše co je třeba.
Zaplatím podpory, bankéřům žlab,
zaplatím všechno, jsem férovej chlap.
Ráno jdu do práce, vycedím pot,
každému problému ulomím hrot,
a když mě v noci pak přitlačí můra,
vím, že těch starostí další je fůra.

Vždycky když v tunelu octne se banka,
na naší reformě černá se kaňka,
nebo snad koruna není dost tvrdá,
tak *střední třída* rezervy dodá.
Deficit bilance udělá skok,
statistik zapláče, byl špatný rok,
a když už v školách chybí i křída,
kdo je pak na řadě? No, *střední třída*.

Proč *střední třída*, proč se tak bojí?
Proč už i parlament klidně ji dojí?
Proč každý poslanec, tiše jak duch,
malinko přitáhne, přivře ji vzduch?

Kolik ještě snese, než klesne udolána,
možná bude stačit už ta příští rána.
Na Olšanech pomník, tam co je ta brána,
čerstvý nápis hlásá, zde je pochována,
naše *střední třída*, pevný pilíř státu.
A pak celý národ oplakává ztrátu.
Už se v duchu vidím, než rozkveté kvítí,
jak se zase houpám v sociální síti.

Střední třída II

Byl jsem už nahoře, byl jsem už dole,
houmlesák pod mostem říkal mi vole.
Dvakrát jsem vystřídal blahobyť bídou,
teď přišla pohroma, jsem *střední třídou*.

Proč *střední třída*, proč se tak bojí?
Proč každá vláda na ni se hojí?
Proč každý ministr, když dojde groš,
jenom těm potřebným vystele koš?

Zaplatím vzdělání, zaplatím chleba,
zaplatím dálnice, vše co je třeba.
Zaplatím podpory, hlavounům žlab,
zaplatím všechno, jsem férovej chlap.
Ráno jdu do práce, vycedím pot,
každému problému ulomím hrot,
a když mě v noci pak přitlačí můra,
vím, že těch starostí další je fůra.

Vždycky když Paroubek udělá dluh,
Rathovým lékařům popřeju sluch,
nebo snad koruna není dost tvrdá,
tak *střední třída* rezervy dodá.
Deficit bilance udělá skok,
statistik zapláče, byl špatný rok,
a když už v školách chybí i křída,
kdo je pak na řadě? No, *střední třída*.

Proč *střední třída*, proč se tak bojí?
Proč už i parlament klidně ji dojí?
Proč každý poslanec, tiše jak duch,
malinko přitáhne, přivře ji vzduch?

Kolik ještě snese, než klesne udolána,
možná bude stačit už ta příští rána.
Na Olšanech pomník, tam co je ta brána,
čerstvý nápis hlásá, zde je pochována,
naše *střední třída*, pevný pilíř státu.
A pak celý národ oplakává ztrátu.
Už se v duchu vidím, než rozkveté kvítí,
jak se zase houpám v sociální síti.

Sociálně morbidní

Silná pevná větev, hustý lesíček,
je vůkol mého dubu.
Pane premiére, další balíček
a já tam viset budu.

Já se tam klátit budu,
jak třtina ve větru,
na tom našem dubu,
jenom tak ve svetrů.

Já už tam viset budu,
před šestou hodinou,
nežli sušit hubu,
tak s celou rodinou.

Nájemný vrah

Studoval jsem Oxford, taky Sorbonu,
oblíbil si komfort a ňákou korunu.
Teď nemám přední zuby a jde ze mě strach,
taky páchne z huby, jsem nájemnej vrah.

Poctivě jsem sloužil, vraždil v StB,
zájem projevilo i slavné KGB.
Teď pracháče rdousím, za sto, pro radost,
kol Orlíku brousím, vynáší to dost..

Jedna vražda v týdnu, druhá v neděli,
to abyste o mně všechno věděli.
V jádru jsem však dobrák, dobrák od kosti,
vám udělím ránu, ránu z milosti.

Povzdech Ukrajince

Máte tu dobré pivo, vodka však nic moc,
sousedí bouchaj, když chlastám celou noc.
Na stavbě za pár šupů dřu se jako vůl,
u nás se říká Česko - zlatej důl.
Z konzervy guláš a k tomu kolínka,
denně jen montérky a z gumy holínka.
U Dubí šlape má neteř doktorka,
zastaví auto nebo motorka.
Většinou Němec, někdy Němcová,
když není 1000 eur, tak je držková.
To chtěla v tēatre balerínou být,
teď nemá kde se po kunšaftu mýt.
Doma bez práce jsou Jurij, Jelena,
Dmitrij, Sergej, Ostap, Helena.
Říkali Česko to je zlatej důl

a teď tu makám jako starej vůl.
Kdysi jste před rudou prchali na Západ,
Němcům jste taky museli zapáchat.
Tak byste k pobratimu soucit mohli mít
aby nemusel jen po večerech pít.
I já mám dobrej původ, taky vysokou,
vím, co je integrál a iks na druhou.
Já v paneláku chodil na záchod,
jen narodil se moc moc na východ.
Dnes v meďáku přijel d'áďa Děbola,
povídá Sergej nebuď tu za vola.
Budeš s naší partou na dluhy se ptát
a jenom řízek každej den si žrát.
Já poslal d'áďu klidně do kedu,
montérky chystám, taky kabelu.
Těch pět let u vás myslím bylo dost,
vždyť doma za chvíli byl bych jenom host.
Tak tedy sbohem, dám se na pochod,
směr Florenc ... a pak Užhorod.

Volby

Tak jdem zase v pátek volit,
to se budu muset holiť,
vezmu kravatu a sako
a zvolím zase ňáký pako.
Oranžová růže ani modrý ptactvo,
si nezaslouží moje nový šatstvo.
Kdybych volil veverka,
to bych dostal breberky.
Uvidíme Kalousku,
budem-li mít na housku.
Volební lístky akční jsou čtení,
jenom těm lidem po nás nic není.
Karlovi se vždycky líbí,
ten, který mu nejvíc slíbí.
Anča, že je našťvaná,
volí zase bolšána.
Jak čekáme vždycky podraz,
papaláši jsou náš obraz.
Protože jsme volové,
není to tu růžové.

Stáří

Den za dnem střídal radosti,
sem tam i trochu starostí,
já spokojen byl, proč bych lhal,
rád životu vždy zatleskal.
Jó, to jsem ještě žlučník měl,
i když mi žitím zkameněl,

já o životě málo znal,
dřív, než mě skalpel zavolal.

Mě obestřela ta divná noc,
mé rány nebolely moc,
když znaven nad jitem jsem zýv,
podivný jezdec na mě kýv.
Oponou trhnul a za ní svět,
kde neuvidíš žádný květ.

Výkřiky děsu, bolesti,
ten výčet byl by dlouhý,
mě nebolelo vůbec nic,
já divák tu byl pouhý.

Pak dojeli jsme konečně,
až k moři utrpení,
tu vykřikl jsem horečně,
v děsivém překvapení.

Tam na kameni omšelém,
postava nocí září,
a já jsem náhle uviděl,
že je to moje Stáří.
Tu jezdec rázně pravil dost,
dneska je tu jenom host.

Mě zachránilo svítání,
však na jak dlouho asi,
vždyť na každého čekají,
také horší časy.

Já vůni růže rád mám dál,
ta vůně je tak sytá,
však toho jsem se nenadál,
že i hořkost je v ní skrytá.

Jó, to jsem ještě žlučník měl,
i když mi žitím zkameněl,
já o životě málo znal,
dřív, než mě skalpel zavolal.

"Každou hodinu přicházejí lidé opožděně na všechna nádraží světa. Někteří meškají jen pouhou minutu. Sdílím překvapený, odevzdaný výraz jejich očí, jejich náhlou bezradnost, protože jsem jeden z nich.

A proto se nikdy neptej, komu ujíždí vlak, ujíždí i Tobě!"

Slovenská Manon

aneb

kdyby se toho dožil Nezval

Slovensko je nemoc, pytel halasu,

Slovensko je umřít, zblbnout pro rasu.

Slovensko je pojem, beznadějná sázka,

Slovensko je vozka, co bičem koně práská.

Slovensko je život, triko plné blech,

Slovensko je náruč, hebká jako mech.

Slovensko je miska, plná špecifika,

Slovensko je bomba, bomba která tiká.

Slovensko je Mečiar, Dubček, Weiss,

Slovensko je biftek, co jsi včera zblajs.

Slovensko je kotel, kotel svébytnosti,

Slovensko je dravec, co nikdy nemá dosti.

Slovensko je moula, pubertální kráska

Slovensko je první a poslední má láska.

Ach to Slovensko !

Sbohem Slovensko,
dobře sa maj,
Sbohem Slovensko,
na svém si hraj.

Předkové tě vzdělali,
učili číst, psát,
možná trochu čekali,
že budeš je mít rád.

Pak ti Tiso stvořil štát,
i s chlebem a solí,
Čechy náhle neměl rád,
děkoval jim holí.

A když přišel rudý mor,
mělos v něm své syny,
Husák, Bilak, přišli z hor,
Dubček, že byl jiný?

Na průmysl, na domy,

I z těch tanků, letadel,
plnilo sis břuch,
teď tě straší v noci jen
té konverze duch.

Nejvíc tě však mrzela
nevšímavost světa,
o Slovensku v novinách,
ani jedna věta.

Vytáhlo jsi vajíčka,
svébytnost a city,
našlo jsi si Mečiara,
však zadek nemáš krytý.

Za pár let zas budeš lkát,
vztekat se a skuhrit
až cizinec se bude ptát,
Slovensko? Jó, Uhry!

Sbohem Slovensko,

nedostalos málo,
že jsi malé chudobné,
stále se ti zdálo.

dobre sa maj,
Sbohem Slovensko,
za své si hraj.

SPOLANA

Spolana je přízrak, Spolana je sen,
do Spolany chodím, ráno každý den.
Spolana je šídlo, triko plné blech,
Spolana je kotel, exhalací dech.

Spolana je nádraží, hukot, včelí roj,
Spolana je velký, vrzající stroj.
Spolana je zralá, šarmantní dáma,
Spolana je velká, zaplněná jáma.

Spolana je radost, smutek, bol,
Spolana je Stratton, Chemapol.
Spolana je Ježek, taky Hlavnička,
Spolana je prostě - jednička.

Spolana je moula, pubertální kráska,
Spolana je první a poslední má láska.

Butadien

Z butenu má obchod,
chmury na líci,
nemůže tu marku,
za něj dosíci.

Až z něj butadien
vodík vyžene,
zákazník se pro něj
z Bonu přizene.

Postavíme kolonu,
vedle reaktor,
radost bude mít
i pan direktor.

Vodík bublá z bomby,
reakce se rozbíhá,
a mně trnou plomby,
jak se všechno zamíchá.

Přístroje nám hlásí,
že všechno je "ól rajt"
z OŘJ však volaj,
co to leze za sajrajt?

Než si hodím mašli,
zahřeje mě vědomí,
optimum jsme našli
a mám čisté svědomí.

Už se svírá kůže,

smutně zavýju
vždyť za všechno může,
chyba v Pentiu.

Pekelné tropy

Skončila zima a začal žár,
už duben vysušil zem na požár.
I v květnu bylo děsně,
že začaly zrát třešně.
A Zmrzlí neměli ni čáku,
narvaní do mrazáku.
Lidí u vody jsou tisíce,
smlsnou si na nich sinice.
A Zárybnická v bikinách,
že za vše může ta tlaková výše,
co drží se tu jako klíště.
A stejný to prý bude příště.
I lední medvěd v ZOO už to vzdal,
o vystěhování na pól zažádal.
A Chorvati, kdo by to řek,
přijíždějí do Čech,
vysušení jak tresky,
že prý tu bývalo hezky.
A hasiči, lítají jak fretky,
by neshořely lesy všechny.
A na Slapech už není živo,
před měsícem došlo pivo.
A za zmrzlinu dáte kilo,
kdyby aspoň jednou lilo.
Obloha však vymetená,
slunce buď jak buď,
pálí jak ostravská huť.
Penzisté kapou jak kaštany,
však už se nevejdou na Olšany.
Kde domov můj, lká synovec,
bory už sežral kůrovec
Jestli nebude ni podzim,
Tak balím kufry a mizím.
Hned jak bude neděle,
pojedu do (no zkrátka tam)

Polámala se Spolana

Jeszcze Spolana niezginela,
no, moc ji už nechybí,
na sebe už nevydělá,
natož ani na lidi.

Přečkala už mnohé rány,
Chemapol i Dingmana,
zdála se být nesmrtelná,
teď zatřepe nohama.

Laškovala s olefinem,
hojila se na stříži,
nepomohlo šetřit honem,
a teď skončí na kříži.

Nespasil ji ani zlotý,
snad vydrží do rána.
potřebuje miliardy,
tak drahá je membrána.

Doktor klepe na srdíčko,
potom píše receptis,
nasadím ji pijavice,
bude holka jako rys.

Dali prášek podle rady,
Spolana však stůně dál,
celou noc je jako v ohni,
až by nad ní poplakal.

Lipták foukne na bebíčko,
pohladí ji na čele,
hop a naše čupr holka
ráno skáče z postele.

Ke covidu

Covide, covide,
co po tobě zbyde?
Spousta roušek, pachů v lidu,
který by chtěl žít už v klidu.
Pracovat i nasávat,
nemuset se obávat,
že se zblázní pták či prase
a covid tu bude zase.

GRATULACE

Milá Lucinko,

Pocítila jsi možná znepokojující pocit při pomyšlení,
že je Ti dnes dvacet let.
To jen ta nula na konci a spousta otazníků před Tebou
Tě nutí bilancovat a zamýšlet se.
Těch nul ještě bude ...a horších.
Zdá se Ti možná, že je to teprve nedávno,
co jsi překročila práh dospělosti, stačila se v životě
jen trochu rozhlédnout a získat první
vlastní zkušenosti, dosáhnout prvních úspěchů
a samozřejmě udělat i první chyby.
Ale ta dvojka před nulou neznamena víc,
než, že tu dnes stojíš jako celý člověk,
jsi sama sebou, víš co chceš a neseš za to

také plnou zodpovědnost.
A tak je všechno v nejlepším souladu
a řádu života.
Přeju Ti, aby ses i při dalších jubileích
stále dovedla smát a radovat z každodenních drobností.
Abys nebyla slepá k rozkvetlé louce,
žasla nad včelou, která se lopotí v jabloňovém květu
a občas šlápla do nějaké kaluže.
Aby v Tobě vedle nezbytné odpovědnosti
zůstal i kousek dítěte.
A pak se nemusíš obávat času.
To je totiž to velké tajemství života!

20.2.1995

táta

Šedesátka

Šedesát stupňů ještě neuvaří vodu,
za šedesát korun si toho moc nekoupíš
a šedesát kilometrů ujedeš autem ani ne za hodinu.
Tak proč by mělo být šedesát let výjimkou?
Jsou i vyšší čísla a co budeš říkat pak?
Že už těch rozzářených vánočních stromků
a nových jar bylo nějak nepočítaně?
Že už i neduhů, smolných dnů
a bolesti bylo víc než zdrávo?
Co je to proti vodě, která omílá skálu
a jitru, které střídá noc, jen pouhý okamžik.
Lidský život možná utíká jak děravé vědro,
ale jen když mu to dovolíš.
Máš se za čím ohlédnout,
ale to důležitější je vpředu.
Je toho přece tolik, na co nebyl
v koloběhu práce a shonu nikdy čas.
Teď najednou bude. Nauč se znovu žasnout
nad těmi podivuhodnými věcmi, které nás obklopují.
Nad znovuzrozením jara a zázrakem rozkvetlých
ovocných stromů, porozuměj zpěvu ptáků a řeči lidí.
Raduj se s každým kvítkem, který vykvete
pod Tvojí péčí a plodem, který zrodí strom,
který jsi okopal.
Povyš svůj věk na moudrý nadhled a shovívavý úsměv.

Tak nejen zpomalíš čas, ale staneš se jeho pánem
a on Tvým přítelem.

Padesátka

Tak už jsi viděl padesátkrát rozkvétat třešně,
padesát rozzářených vánočních stromků
a to číslo je natolik magické, že Ti nedovolí,
aby ses alespoň ve skrytu duše na chvíli nezastavil
a nezamyslel, co Ti vlastně přináší.
Mládí je kdesi daleko a dnes úředně začíná to,
co ti mladší škodolibě nazvali *střední věk*.
Stáří, to přijde mnohem později, až mu to dovolíš.
Štěbetavé dívky v metru Tě ještě nezačnou pouštět sednout,
ale přestanou očekávat, že jim uvolníš místo.
Přestanou možná očekávat i spoustu dalších věcí
a jen Ty budeš vědět, jak hluboce se mýlí.
Ale přesto si uvědomíš, že všechno není stejné, jako dřív.
Ze své činky si budeš muset sem tam ubrat nějaké to závaží,
ozvou se nezbytné neduhy a Ty se buď začneš stranit doktorů
nebo je naopak více vyhledávat.
Ale výsledek bude prakticky stejný, protože to jsou signály,
které Tě nemají vyděsit,
ale připomenout Ti jen další rozměr života,
rozměr, na který v klokotu mládí a spěchu života nebyl čas.
Dokážeš-li z něj udělat svoji přednost a sílu nahradíš
hloubkou, rychlost moudrostí, vlastně se nic nezmění.
A tak můžeš s úsměvem přijímat květy a gratulace,
protože Ty už víš.

Sedmdesátka

Sedmdesát je Ti dnes,
nechmuř proto líc,
čas spravedlivě měří přec
za rok zas Ti bude víc.

To jen nula na konci,
volá sentiment,
Tvým šedinám sluší se

složit kompliment.

Ty to přejdi úsměvem,
zvedni vína číš,
jak to chodí v životě,
dávno přece víš.

Dnes se potěš se všemi,
co Ti přišli přát,
popovídat, potěšit,
kousek sebe dát.

Hodně zdraví, radosti,
v spánku milý sen,
zítra totiž začíná
zase všední den.

Čtyřicítka

Pocítla jsi možná nezvyklý pocit při pomyšlení,
že je Ti dnes čtyřicet let.
To jen ta nula na konci
Tě nutí bilancovat a zamýšlet se.
Těch nul ještě bude ...a horších.
Zdá se Ti možná, že je to teprve nedávno,
co jsi překročila práh dospělosti, stačila se v životě
jen trochu rozhlédnout a získat první
vlastní zkušenosti, dosáhnout prvních úspěchů
a možná udělat i první chyby.
Ale ta čtyřka před nulou neznamena víc,
než, že tu dnes stojíš jako celý člověk,
jsi sama sebou, víš co chceš a neseš za to
také plnou zodpovědnost.
A tak je všechno v nejlepším souladu
a řádu života.
Přeju Ti, aby ses stále dovedla smát
a radovat z každodenních drobností.
Abys nebyla slepá k rozkvetlé louce,
žasla nad včelou, která se lopotí v jabloňovém květu
a občas šlápla do nějaké kaluže.
Aby v Tobě zůstal kousek dítěte.
A pak se nemusíš obávat času.

Čtyřicítka

Čtyřicet let je ti dnes,
nechmuř proto líc,
čas spravedlivě měří přec,
za rok zas ti bude víc.

To jen nula na konci,
volí sentiment,
tobě dneska sluší se,
zvolit kompliment.

Ty to přejdi úsměvem,
zvedni vína číš,
jak to chodí v životě,
dávno přece víš.

Dnes se potěš se všemi,
co ti přišli přát,
popovídat, potěšit,
kousek sebe dát.

Hodně zdraví radosti,
v spánku milý sen,
zítra totiž začíná,
zase všední den.

Taky padesátka

Tak už tu Máňo padesát let civíš do ozonový díry,
padesátkrát si vyhazovala uschlý vánoční stromek,
a to číslo je natolik magické, že mi nedovolí,
abych se alespoň ve skrytu duše na chvíli nezastavil
a neřekl si bylo toho už dost.

Na Tvý mládí jsem schopen si vzpomenout až po 8 pivech
a hned si musím dát panáka.

Tak teď máš teda po ptákách a čeká Tě už jen houser,
žlučník a zaražený prdy.

Ale musím popravdě říct, nebyly jen ty usmolený dny,
asi dvakrát se ti podařila svíčková a jednou si nepřipálila guláš.
A z těch šesti dětí, co si vychovala, taky nejsou samí vagabundi.
Tak se teda měj a tu starou káru spolu potáhneme dál!

Štědrý večer

Další štědrý večer rozprostřel na nás svůj jedinečný závoj,
závoj tajemna a neopakovatelná,
vonící nejen máminým vánočním pečivem a třpytem ozdob vánočního stromku,
ale i dávnou či blízkou vzpomínkou na bezstarostnost dětství,
všechny ty touhy, na které pak v životě mnohdy nezbyl čas, které jsou ale v nás.
Je to ale i večer pokory a díkuvzdání za to, co bylo, je a za to, co snad bude.
Poddejte se tomuto večeru a nechte na sebe působit jeho kouzlo.
Ať alespoň jednou v roce plně pocítíte, že jste součástí něčeho velikého,
krásného, co nás obklopuje.
Zázraku, pro který máme jen nedokonalá slova - svět, život, štěstí.
Hezké vánoce roku 1 9 9 3 vám přeje táta

Svatební přání:

Ať vaše dnešní ANO přehluší všechna pozdější NE!
Dnešní slavnostní den bude brzy vystřídán dny všedními.
Ať je vám vaše dnešní ano oporou i v těchto dnech.
Ať je vám vaše dnešní ano oporou i ve dnech všedních.
Každý den nebude tak krásný, jako ten dnešní.
Záleží však jen na vás, zda si z života uděláte nebe či peklo.
Cesta do pekla je dlážděna dobrými předsevzetími,
ať je to vaše dnešní výjimkou.
Na vaší společné cestě životem ...rovnou silnici a plný plyn.
Když je člověk mladý, je hloupý. Než stačí zmoudřet, zestárne (ožení se).
Snažte se, aby i za dvacet let byl pro vás dnešní den svátkem.
Máte se rádi? Fajn. Zítra je taky den.
Dnes ještě ANO znamená pouze štěstí, zítra začne znamenat také odpovědnost.
Včera jste byli každý sám, dneska jste dva a zítra můžete být tři. Myslete i na pozítří!
Manželství je jediný známý způsob, jak nezůstat svobodný.
Pozor, v čím větší výšce se dnes vznášíte v oblacích, z tím větší výšky byste mohli později spadnout!

20. 4.1994

Moje milá Vlastinko,

je to dnes už neuvěřitelných 20 let, co jsou naše životy spjaty jeden s druhým. V chvatu každodenního života si mnohdy ani nestačím uvědomit, co pro mě znamená. Ale představa, že bych Tě neměl a měl strávit víc jak týden bez Tebe mi to hned dovede připomenout ve vší tvrdé realitě. Tvoji existenci beru už jaksi jako samozřejmost i když vím, že je to něco vzácného, pro život strašně důležitého, něco, co se až příliš mnoha lidem nezdaří. Ta pouť, která začala bílou nevěstinkou na cestě z libochovického zámku a která pokračuje těšením se na "Sluníčko" po zaznění známého znamení zvonku.

Chtěl bych Ti dnes poděkovat za těch hezkých dvacet let, za naše šikovné děti, za všechnu tu trpělivost, kterou se mnou máš. Mám Tě rád, neméně než před těmi dvaceti lety, i když Ti to možná neřekám tak často a tak vřele, jako tenkrát. Možná trošinku i jinak, jinak o těch dvacet let a dvě děti, o nezapomenutelnou řadu společných prožitků a myšlenek, o to oč hlouběji Tě v sobě mám. Odříznout tu část, co je s Tebou spjatá, moc by ze mne nezbylo. Děkuji Ti, že Tě mám!

Aby dnešní den i po formální stránce vyjádřil mé pocity, chtěl bych Tě dnes pozvat na večeři v malé soukromé neratovické vinárničce, kde jsi ještě zaručeně nebyla. A protože stůl je objednaný na 19 h, je možná již čas přemýšlet, kterými šaty se zkrášlíš pro dnešní večer

Tvůj Vráťa

Nezbednosti

Na Vii Appii
víno si naliji,
zhltnu pár raviol,
budu jak karfiol.

Na vii Appii,
krásně se opiji,
s vlky si zavuji,
a asi se poblíji.

Jaro 1998

Noční Prahou se plíží sociální demokrat
omrknout si ministerské fáro,
Sládek dál po náměstích plácá ty své voloviny,

Grebeníček předčítá žalmy z památečního Kapitálu
s osobním Brežněvovým věnováním,
ODS losuje, komu zůstane na bedrech švýcarské konto,
V ODA zbyl už jen zakladatel,
Luxovi se plete role posledního poctivého
s partem Jidáše,
Unie svobody věří v neposkvřené početí.

A do toho všeho rozkvetly petrklíče a příroda se zazelenala,
zkrátka přišlo jaro 1998.

Chlór

Chlór už syčí z trysky ven,
vždyť byl čerstvě odpařen,
z výpočtů já dobře vím,
teď si najde parafín.

Bublá , syčí, vibruje,
reaktorem putuje,
potom skončí na střeše,
všem holubům k potěše.

Však parťák křičí jako tur,
chlór sežral pět armatur,
na chlór pohled nesnesly,
tak se divně sesedly.

Chlór už teče po schodech
a mně se taky krátí dech,
proč takhle končí výzkumník,
co se těšil na pomník.

... a ta Lucie Bílá nejde a nejde!
(parafráze na dobový písničkový hit)

Středočeská ludová

Kosili lučinu, rubali poljanu,
najviac však zrúbali tu našu Spolanu.
Čosi vraj umre, čosi sa narodí,
čosi sa hodí a čosi sa nehodí.
Frajár robil za krejcar a děvčica za dva,
teď sú trochu nervózný, vraj sa chystá svatba.
MCHZ si bere Fatru, Synthesii Spolana,
pozvánky už rozeslali, ví to celá poljana.
Hosté tu už prešlapujú, strýci, banky, tetky,
ženichom je Chemapol a ten je bere všetky.

Balada o Billovi a Monice

(erotický thriller)

Byl první máj, byl lásky čas,
k hrátkám zval Moničin hlas,
Bill rozehrál lásky um
a sex zachvátil Bílý dům.

Hned jak rozkoš opadla
ženu lest hned napadla,
pečeť lásky po letech
ponese si na šatech.

Bill netušil jakou daň
bude ho stát tahle laň,
že tak pilně harašil,
tak si pěkně zavařil.

Bille, Hilary, Moniko ...

Poměr nebyl služební
a trval prý řadu dní,
Bill by nyní tyhle hrátky,
nejraděj vzal zase zpátky.

Vytrácí se mnohý host,
pes by nevezal od něj kost,
noviny jsou plné Billa,
přetřásá se mužná síla.

Rád by vládl, panoval,
v rodině se radoval,
teď musí jako z partesu,
kázat porno v Kongresu.

Hilary je rázná žena,
skandálem je zasažena,
tak k ukončení tyátru,
sebere mu Viágru.

Bille, Hilary, Moniko ...

Vzácný host

Tak ty nemáš ještě dost?
Dnes k nám přijde vzácný host,
hejbní tělem, vzdech i zkus,
navštíví nás orgasmus.

Tvoje vzdechy, steny,
neudrží stěny,
dozví se to celý svět,
jak potěšil jsem ten tvůj květ.

Soused do zdi buší,
chudák něco tuší,
snad pro svůj špatný vkus,
a tvůj hlučný orgasmus.

Jmenuje se Kurt,
a neví, že chceš furt.

Líbí se ti ...

Líbí se ti dozajista,
záchodová mísa čistá,
toto na paměti měj,
a po každém použití hned ji vodou zalívej,
štětkou hojně utírej.
Jen tak užiješ si nejvíce,
své pravidelné stolice.

Kočka

Tlela kočka tlela,
až zetlela zcela,
zbyla po ní kostra,
že tlela tak zostra.

Plečí

Plela Vlasta plela,
až vyplela zcela,
že nebyla líná,
zbyla tam jen hlína.

Příběhy ministra financí

Když jsem šel z Volar,
potkal jsem dolar.
Plakal už zdáli,
eura se mu smály.

Potkal jsem Marunu,
žmoulala korunu.
Nikomu ji nedá
je tak krásně tvrdá.

Ukrajinec zhubl,
měl totiž jen rubl.
Proto taky prázdnou hubu,
ucpal si s ním díru v zubu.

Mobilní variace

Má sestra bulí,
do mobilu čumí,
nezavolal.

Mobil prý klekl,
asi se sekl,
nezazvoní.

Sestra teď googlí,
který ty čudly,
že zatlačit má.

Mobilem kroutí,
celá se hroutí,
nezazvoní.

Říkám jí Edit,
máš vůbec kredit,
to že prý má.

Pak volá mamka,

že přijde Anka,
a mobil zvoní.

Mobil je v cajku,
je plný lajků,
jen nevolá.

To milý se sekl,
asi se lekl,
už nezavolá.

Přání

Milá Aničko,
plivnul bych Ti na tričko,
ale na Tvou narozeninu,
dám Ti radši květinu.

Genetická

Na půllitru piva
chytil já jsem vira.
Zavrtěl se jenom,
pak mi sežral genom

Vlastince k padesátce

Tak tu dnes stojíš trochu zmatená a rozechvělá,
není divu, vždyť ohlédnout se polovinou století,
to s člověkem zamává.

Ale jen na chvílku, protože je to jen magie lidských čísel.

Že už jsi viděla padesátkrát rozkvétat třešně,
padesát rozzářených vánočních stromků,
brzy zjistíš, že po jednapadesáté to bude stejně krásné,
možná ještě krásnější.

Ta rozesmátá střapatá blondýnka zůstala kdesi v nenávratnu
a místo ní tu dnes stojí krásná moudrá žena,
jejíž úsměv napovídá, že už ví, co lze od života očekávat.
Budeš dále objevovat a užívat pozitivní dimenze života,
pravda, občas si k tomu budeš muset nasadit brýle
nebo odskočit na operaci žlučníku.

Ale to jsou jen takové drobné zlomyslnosti středního věku
a ty je odkážeš jen kamsi na okraj.

Sílu nahradíš hloubkou, rychlost moudrostí a vlastně se nic nezmění.

Přeju nám všem, aby Tvůj život byl jeden obrovský,
rozkvetlý květinový záhon a nad ním naše
rozesmáté, zlaté a hřejivé Sluníčko.

Osudová

Až zmizí první vztek,
tak dostaví se brek,
a ty se začneš ptát,
zda to nemáš vzdát.

Vždyť život máš tak rád,
tak jak se můžeš ptát,
ty měl by si se prát,
pak na piedestalu stát.

To osud na tě kýv,
nic není jako dřív,
den jiný hned se zdá,
a tma tě napadá.

Však zítra musíš vstát,
na svých nohou stát,
vždyť budou se tě ptát,
zda se budeš prát.